

Què passa?

per

IGNASI DE LLORENS

LEGINT els darrers números del BUTLLETÍ, sembla que passa quelcom en la vida del nostre Sindicat; la riuada de l'entusiasme pels nostres ideals segueix el corrent, tot dona sensació de vida. Les polèmiques, les discussions, articles, tot allò que dona marge a parers i punts de mira, és en definitiva cercar llum per a millorar l'estament mèdic avui convallescent econòmicament per llei de lluita de vida, ja que no és possible la llei de selecció per excés de títols acadèmics.

L'Assemblea de delegats convocada per al mes de juny, serà una Assemblea històrica; és convenient que els districtes nomenin delegats competents, sense passió; que en surti un tractat de Locarno, una pau estable i veritable, que es dissequin ben bé les qüestions, que quedi el Sindicat més fort que mai, que es treballi de ferm de cara a l'esdevenidor, que es faci obra històrica, que no hi hagi responsabilitats, que tot sigui un ambient de pau i germanor.

Les mutualitats, germandats, associacions i restants centres de curació han estat creades per la llei més gran de la vida: la "llei de la necessitat"; els avenços i llurs tractaments imposats per la moderna orientació mèdico-quirúrgica han fet impossible que la classe mitjana, la més nombrosa de la societat humana, cerqui en aquests centres els guariments de les nafres patològiques a un preu proporcionat a les seves forces econòmiques, i no és humanitari ni és democràtic de criticar: fer campanya en contra d'aquests establiments ni en els seus directors ni els metges que procuren de donar el seu saber a preu poc remunerador.

Els qui tenim anys d'exercici, recordem que vint i cinc anys enrera a Barcelona existien dos o tres especialistes en oftalmologia, dos o tres d'oto i cinc o sis operadors; avui hi ha un estol d'oftalmòlegs, d'otos, cirurgians moltíssims i restants especialitats, i tots se sostenen dignament i els asos d'especialitats no coneixen la mierma d'honoraris a pesar del pletòric nombre de companys especialistes. En el mateix record, l'Ajuntament

sostenia escassament 60 metges, avui s'ha triplacat el nombre de places i això ha estat un mitjà de vida per a l'estament mèdic; i així faria estadística per demostrar que no ha estat un perjudici tan gran per al nostre estament, la creació de mutualitats, ans al contrari, ha estat una entrada noble per poder lluir el mateix estament; si no fos per aquests càrrecs, crec sincerament que un gran nombre de metges hauria emigrat a la ruralització.

La culpa, al meu modest entendre, de la supercreació de mutualitats, ha estat dels avenços de la ciència, a vegades pastats amb exageració de tractaments. Una pneumònia, en què el tractament, segons el gran clínic Robert, era d'espectació, introduint el tractament alcohòlic que tan revolt va promoure, esperar el procés crisi i resoldre el problema de defensa orgànica; tot això tan científic i veritable, avui no existeix; en una cambra d'un pneumònic, hi veureu una sèrie de xeringues, de vacunes, d'antiflogístines, d'anàlisis d'espunts, etc., etc., que fan d'una malaltia un procés també econòmic, i així en gairebé tots els tractaments; i per llei de defensa, la societat humana ha resolt en part, per mitjà de les mutualitats, el procés econòmic.

És necessari de no exterioritzar l'enemistat a aquests centres i als metges que integren la seva vida; pensem que avui el Sindicat té vida, que és vista amb cert recel la força del nombre, que avui potser se sent més l'esperit mutual que l'esperit sindical, i una discussió, per mi infantívola, sobre les mutualitats i altres centres benèfics, portaria un altre entrebanc a la nostra via sindical que tant ha costat de crear.

Serenitat, recorda el Dr. Puig i Sais. Jo, modest sindicat i mutualista, us dic: "Siguem pràctics i ben democràtics, i per damunt de tot ben liberals". Que a l'assemblea vinent hi bategui l'esperit d'un nou Locarno mèdic.

Vilavert.